

K URČENÍ NEPŘÍTELE:

Nositelem „nepřátelských“ ideologií jsou tedy intelektuálové, stavící se z nějakého důvodu mimo národní i etnickou pospolitost (projevují se a vyjadřují, viz post-modernistický newspeak, jako cizí skupina). Ekonomický liberalismus, rovněž nadnárodní, je podporuje tam, kde mu to přináší prospěch (zisk). Benoist: „Rétorika lidských práv nemá jiný cíl, než zlomit protiglobalizační odpor a otevřít nové trhy.“ Politické zájmy národních vlád jsou tu – snad s výjimkou právě USA či Izraele – nanejvýš submisivním partnerem. Levicový antiglobalismus pak hlavně adrenalinovou zábavou jeho mladých aktivistů.

- 1) **KDO** systematicky zamlčuje nebezpečí vyplývající z kulturních odlišností?
Vždyť mezikulturní komunikace není snadná ani v nezávazném styku, natož v trvalém sousedském soužití! V mnohých evropských městech tak vznikly mezi afro-semitskými migranty a domácím obyvatelstvem nepřekročitelné propasti. Tisíce Čechů je mělo možnost vidět!
- 2) **KDO** je tedy chce nadále mást novodobým slovníkem „tolerance“ a „relativních hledisek“ („všechny způsoby života jsou si rovné a zasluhují stejnou zákonnou ochranu“)?
Od kulturního relativismu je krůček k relativismu morálnímu!
- 3) **KDO** bezostyšně opakuje, že národ je jen imagined community (Judson)? Že „základky mají učit multikulturně (Czechkid)“?
- 4) **KDO** s jistotou hlásá, že „migrační klid v Česku nepotrvá věčně“, že „cizince prostě potřebujeme“, neboť „jejich podíl je hluboko pod absorpční kapacitou společnosti“?
- 5) **KDO** nesmyslně tvrdí, že ghetta nevytváří mentalita a od ní odvozená kultura jeho obyvatel, nýbrž že je to až ghetto, které formuje své obyvatele?
- 6) **KDO** staví do popředí otázku ochrany rostlinných a živočišných druhů, jejich biotopů, ale k ochraně vlastního druhu, jeho kultury a teritoria buď mlčí, nebo je svou činností dokonce poškozují?

Patrně jen ten, kdo se necítí být jejich součástí... Je důležité, že se děti učí chránit přírodu, je neomluvitelné, že se neučí chránit samy sebe (naprostá nepřipravenost, s jakou naše dívky a mladé ženy vstupují do mezietnických vztahů a manželství, je pouhá špička ledovce této ideo-diverze)!

7) **KDO** burcuje k boji proti globálnímu oteplování, ale ignoruje bezprostřední nebezpečí plynoucí z kolapsu burzovní turboekonomiky s její téměř naprostou provázaností? Jsou oblasti, v nichž je mlčení spoluvinou!

8) **KDO** degraduje vlastenectví na „poslední útočiště padouchů“, přitom však podporuje různé agresivní a úchylné menšiny? Mysleme na dětské oběti této zrůdné agitace!

9) **KDO** okřikuje a ironizuje „konzervativní moralisty“, že nemají právo určovat, co je dobré a co je špatné? Diktovat zřejmě smějí jen ti, kdo financují podryvání našich biologických instinktů a etických hodnot.

10) **KDO** nebo co vyrábí všechny ty „uznávané nezávislé odborníky“, „nezávislé pozorovatele“ a „experty na vše“, kteří pod chabým pláštěm odbornosti vedou jako krysaři celé národy do katastrofy? Jedince, kteří se neštítí „vědeckými“ principy „neutrality hodnot“ omlouvat svou destruktivní činnost, namířenou proti duchovnímu i fyzickému bytí společností, z nichž vyšli?

11) **KDO** má prostředky vytvářet pomocí médií a pochybných průzkumů, které nejsou ověřitelné, iluzi „veřejného mínění“?

12) **KDO** má možnost vnucovat významy, filtrovat poznání a spoléhat se na to, že mediálně viděné, slyšené a čtené převáží osobní, každodenní žitou skutečnost a zkušenost?

Kdo má tedy monopol na to, co do politiky patří (např. registrované partnerství), a co ne? Kdo tvoří onen malý okruh lidí? Prezident Klaus ho kdysi definoval jako „*nesmírně vlivnou intelektuální skupinu nadnárodního elitářského aktivismu, jejíž univerzalizmus, mesianismus a internacionalismus se opírá o feminismus, pacifismus, ekologismus a hlavně humanrightismus.*“ Bohužel už nevysvětlil, proč je tak vlivná. Stojí za ní totiž zájmy (a prostředky) jeho nedotknutelné modly – ekonomického liberalismu.

Důležité je tu slůvko „nadnárodní“, bylo by nesprávné ztotožňovat výše uvedené –ismy výhradně s USA, naopak, většina amerických vlastenců poukazuje na to, že ve skutečnosti se v americké společnosti objevily až s jistou předválečnou i poválečnou intelektuální evropskou emigrací (Buchanan); když se ovšem agenda lidských práv osvědčila jako nejúčinnější trojský kůň v boji amerického imperialismu se sovětským, stala se trvalým nástrojem k úspěšnému prosazování jeho zájmů (viděli jsme to na Balkáně, na Ukrajině, u nás, uvidíme to v Bělorusku, o „třetích“ zemích nemluvě).

Nositelem těchto ideologií jsou tedy intelektuálové, stavící se z nějakého důvodu mimo národní i etnickou pospolitost (projevují se a vyjadřují, viz post-modernistický newspeak, jako cizí skupina). Ekonomický liberalismus, rovněž nadnárodní, je podporuje tam, kde mu to přináší prospěch (zisk). Benoist: „Rétorika lidských práv nemá jiný cíl, než zlomit protiglobalizační odpor a otevřít nové trhy.“ Politické zájmy národních vlád jsou tu – snad s výjimkou právě USA či Izraele – nanejvýš submisivním partnerem. Levicový antiglobalismus pak hlavně adrenalinovou zábavou jeho mladých aktivistů.

Definice nepřítele proto zní:

a) NEPŘÍTEL JE TEN, KDO PŘINÁŠÍ „CHAOS“

– kosmopolitní, multikulturalistický, homosexualistický, genderistický, humanrightistický, protinárodní intelektualismus, ti, kteří v menšinách objevili svůj nový „proletariát“, jemuž jsou schopni slíbit cokoli + islám a imigranti z třetího světa se svou etno-kulturní odlišností

b) A TEN, KDO HO TOLERUJE

– ekonomický a politický liberalismus, systém až příliš vycházející vstříc našim slabostem a neřestem, který „chaos“ podporuje a využívá tam, kde z něho profituje (včetně organizovaného zločinu se zbraněmi, drogami a prostitucí), současně se ho však pokouší kontrolovat (zákazy, cenzura, „teledohled“ všudypřítomných kamer, slídění na internetu atd. atd.); svůj „řád“ tak vlastně zakládá na etablovaném nepořádku! (Benoist)

Stará koalice, kterou už dávno před II. světovou válkou prohlédli lidé jako Julius Evola, Gottfried Benn, Hermann Keyserling, Pierre Drieu La Rochelle či Giovanni Gentile, když v tehdejšímu komunismu a liberalismu spatřovali „dvě strany falešné mince“.

Sluší se v této společnosti citovat i definice Carla Schmitta, v souvislosti s kolonizací Evropy národy třetího světa podivuhodně aktuální:

„Extrémní případ konfliktu mohou rozhodnout jen sami zúčastnění mezi sebou; zejména může každý z nich jen sám rozhodnout o tom, zda jinakost cizince znamená v konkrétně existujícím konfliktu negaci vlastního způsobu existence, a zda se proto proti ní vystupuje nebo bojuje, aby byl zachován bytostně vlastní způsob života.“

...nepřátelství... je bytostnou negací jiného bytí.
(Obyvatelé Paříže, Rotterdamu nebo Berlína o tom ví své).

„Jestliže část národa prohlásí, že už žádného nepřítele nezná, pak se podle okolností staví na stranu nepřátel a pomáhá jim...“

(Vyhnou se i tentokrát politické zodpovědnosti?)